

denne Foranstaltning, og at det vistnok vilde være klogere og rigtigere at tage Sagen under fornyet Overveielse og vente, indtil der fra Beboernes Side gjør sig en anden Opfattelse af Spørgsmaalet gjældende; thi deres Ønske i saa Henseende maa jo være væsentlig medbestemmende i Henseende til, om man skal gjøre et saadant Skridt, der dog ikke kan siges at have den Betydning for Landets Kultur som f. Ex. Plantningerne paa Syllands Vestkyst have. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at naar der i Anmærkningerne findes en Beregning over Expropriationen af de 2,000 Edr. Land, som ønskes, saa er denne Beregning ikke veiledende i nogen høiere Grad. Svorneget Expropriationen i Virkeligheden vil blive, er jo en Ting, som vedkommende Kvitinspektør kun kan have et temmelig løst Skøn over; det maa jo bestemmes paa samme Maade, hvorpaa andre Expropriationer fastsættes, og det er muligt, at Løseringen vil blive betydelig høiere, og altsaa Bevillingen, naar den skalde ydes, vilde vise sig at være betydelig større, end her er paatænkt. Jeg gjør kun opmærksom derpaa, fordi jeg veed, at Expropriationsberegningen paa selve Den havde medført den Misforstaaelse, at Erstatningen vilde blive sat til en vis bestemt lav Sum, som her findes nævnt, af 40 Kr. pr. Eder Land, og dette har allerede foranlediget et Andragende fra Dens Beboere om at faae lagt en anden Expropriationssum til Grund. Men det er jo klart, at i saa Henseende behøves ingen Frygt, thi Expropriationserstatningen fastsættes ikke efter denne Beregning paa Finantslovsforlaget; denne er kun en Calcule, der er anstillet af vedkommende Embedsmænd, men som ikke har nogenjombestemt bindende Betydning hverken med Hensyn til Expropriationen eller med Hensyn til den endelige Bevillings Størrelse. — Til Lønninger for Amtsdyrlæger er der atter iaar, ligesom for endel Aar tilbage — jeg tror i 1878 — forlangt en Bevilling, der findes motiveret i Anmærkningerne Tillæg B Sp. 529—30. Det ses deraf, at man erkjender, at Veterinærpolitiet, saaledes som det nu er ordnet hertilands, under almindelige Forhold maa siges at være godt og tidssvarende, saaledes at der egentlig ikke behøves Mere. Der kan opstaa Sygdomme, der kan forekomme væsentlige Tilfælde, hvor vedkommende Politimester — det er jo ham, der er Veterinærpolitiet paa Landet — ikke har tilstrækkelig sagkyndig Veiledning og Støtte, og hvor der ogsaa af andre Grunde, af Hensyn til selve den smitsomme Egn, til dens Befolkning, kunde ønskes en dygtigere veterinærkyndig Bistand end den, der kan havees paa Stedet. For at kunne indbetomme denne Trang er det altsaa, man ønsker Ansættelsen af Amtsdyrlæger. Det er den væsentlige Grund. Der staar udtrykkelig i Anmærkningerne, at „Amtsdyrlægens Hverv skalde fornemlig bestaa

i, at han, saasnart det første Tilfælde af en ondartet smitsom Sygdom var anmeldt for Politimesteren, efter Tilfaldelse af denne skalde begibe sig til Stedet og der konstatere Tilstedeværelsen af Sygdommen, hvorhos han efter Omstændighedene skalde til Politimesteren afgive Erklæring, og endelig skalde han bidrage til Udførelsen af de nødvendige statistiske Arbejder, som maatte staa i Forbindelse dermed. Nu mener imidlertid Udvalgets Flertal, ligesom for nogle Aar tilbage, da Sagen laa for, at det ikke vil være hensigtsmæssigt til dette Viemed at ansætte en Række nye Embedsmænd omkring i Landet, og man kan heller ikke anse det nødvendigt; thi hvor saadanne enkelte Tilfælde, saadanne Sygdomme skalde forekomme, der kunde gjøre en Forstærkning af Veterinærpolitiet nødvendigt, vil det jo være muligt ved Benyttelsen af private Kræfter, naar den fornødne Bevilling er tilstede, at skaffe netop de Kræfter tilveie, man ønsker, og altsaa det Arbejde gjort, som ønskes gjort ifølge Lovforslaget. Til en saadan Bevilling er man villig, men man er ikke fra Udvalgsflertallets Side villig til at yde en Bevilling til Ansættelse af saadanne Statsfunktionærer, som disse Amtsdyrlæger vilde blive, og heller ikke er man naturligvis villig til at give Bevillinger til de lønne private Amtsdyrlæger omkring i de forskellige Amter med Honorarer; det vilde kun være en Forskjel i Lønningssmaaden. Derimod er man villig til, naar saadanne enkelte Tilfælde eller Sygdomme indtræde, at sætte Ministeren istand til at skaffe vedkommende Veterinærpolitiet paa Stedet den Bistand og vedkommende Egn den veterinære Hjælp og Veiledning, som er nødvendig, og hvis en saadan Bevilling bliver forlangt af Ministeren, vil man naturligvis anbefale dens Vedtagelse, hvorimod man nu foreslaar at negte det Beløb, som forlanges her. — Forslaget om at yde Adjunkt Feddersen et Tilskud af 1,000 Kr. for hans Virksomhed i Fiskerisagen er jo et gammelt Forslag; ærede Medlemmer vilde erindre, at man ifjor fra Thingets Side gif ind paa at forheie Bidraget til Statens Fiskerikonfulent, og at dette skete under Forudsaetning af, at der ikke fra Regeringens Side vilde blive gjort Modstand mod den foreslaaede Bevilling til Adjunkt Feddersen. Jeg antager, at ligesom vi iaar ikke have foreslaaet Tilskudet til Regeringens Konfulent nedsat, saaledes vil den høitærede Minister ogsaa nu ligesom ifjor gaa ind paa det Forslag, her er stillet om Tilskud til Adjunkt Feddersen. — Den lille Bemærkning, der findes i Betænkningen efter Stykket om de tekniske Skoler i Provindserne, gaar kun ud paa at præcisere, hvad der vistnok i Grunden allerede fremgaar af den af Ministeriet meddelte Skrivelse, nemlig at det er Thinget uvedkommende, hvilken Assistance Ministeriet bruger til at fordele Beløbet. Det er ikke Meningen dermed at ville forhindre Ministeren fra at benytte den Veiledning, han saar fra